

skromne osebnosti, ki nikdar ni marala hvalnic ali priznanj, marveč se je v tišini in notranji ubranosti posvečala samo delu. Z njim pa si je, tudi z delom v svoji knjižnici in s publicistiko za slovensko knjižničarstvo postavil spomenik, o katerem govori pesnik »exegi monumentum aere perennius«.

Stanislav Kos

DR. DUŠAN KERMAVNER

Trinajst let, ki jih je prebil dr. Dušan Kermavner v Narodni in univerzitetni knjižnici, v njegovem razgibanem, nemirnem, pogumnem, do kraja doslednem in bogatem, s trpljenjem in bridkostjo mnogo prebogatem življenju, gotovo ni mnogo. Tudi če bi k tem trinajstim letom, ki jih je poklicno preživel pri nas, prišteli še dvanajst let, ko je prihajal k nam še kot že upokojeni, a izredno zahtevni znanstveni uporabnik knjižnice in ljubezniv stari tovariš, vsa ta doba, ki zajema petindvajset let njegovega javnega udejstvovanja — če upoštevamo, da pri predvojnem revolucionarju, ki je bil v nenehnem in neizproslem spopadu z državno oblastjo, skoro ne moremo govoriti o javnem udejstvovanju — vse to njegovo knjižničarsko obdobje je samo del, morda samo obroben del njegove dejavnosti. In vendar ga je znal dr. Kermavner do vrha napolniti s svojo enkratno osebnostjo. Verjetno nismo daleč od resnice, če govorimo o sreči ne le za slovensko knjižničarstvo, ampak tudi za dokumentacijsko in z njo za vso našo sodobno dokumentirano znanost, da je bil ob prehodu na modernejši, na mednarodni način strokovne obdelave knjig z uvajanjem univerzalne decimalne klasifikacije na čelu oddelka za stvarni katalog v osrednji slovenski knjižnici mož, ki je znal presoditi, do katere mere je treba v ugotavljanju vsebine slediti nekim splošnim načelom in kdaj se je treba odpovedati prepodrobni specializaciji. Tako drobnjakarstvo bi namreč iz praktičnega raziskovalnega instrumenta naredilo tajno znanost in odbijalo uporabnika. Kermavnerjeva prislovična sistematičnost in njegov izraziti organizacijski talent sta postavila našemu sistematičnemu katalogu tako trdne temelje, da je lahko služil kot zgled za uvedbo sodobne klasifikacije. S svojo delovno energijo in disciplino pa je postal tudi on zgled vsem svojim sodelavcem, ki jim je bil vselej tudi nesebičen

mentor, strog, a pravičen in vendar toplo človeški razumevajoč in spodbujajoč predstojnik.

Toda z vodenjem sistematičnega kataloga Kermavnerjevo delo v knjižnici nikakor ni bilo izčrpano. S svojo vseobsežno razgledanostjo, ki je segala poleg njegove zgodovinske stroke, s katero je bil vse svoje življenje čustveno povezan, tudi na druga področja človeškega znanja, je bil naravnost idealni informator že tedaj, ko tega še nismo imeli za pomembno knjižničarsko dejavnost. S svojim izrednim spominom je znal navajati mlade uporabnike na vire in literaturo, svojim starejšim tovarišem pa je dajal nesebično na voljo tudi lastne izsledke.

Ko bomo knjižničarji razpravljali o svojem delu, bo beseda, kot že često doslej, tekla tudi o dr. Dušanu Kermavnerju. Pripovedovali si bomo o njem, kdaj pa kdaj bo zaživela morda tudi kakšna anekdota in postavljali bomo drobec ob drobec njegovega značaja, dokler iz tega mozaika ne bo vedno znova pred našimi očmi vstala podoba močne pokončne osebnosti. Mnogi med nami se ga bodo spominjali kot prijetnega tovariša z raznih bibliotekarskih izletov, med katerimi je bil letos prvi, ki se ga — kot je zapisal — zaradi »zdravstvene kontraindikacije« ni mogel udeležiti. Ni ga bilo kraja, ne planine in ne hribčka v Sloveniji, kamor njegova noga ne bi bila stopila. Sistematično je — kakor knjigo — »obdelal« vso slovensko zemljo. Ko ga je sprejela vase, je sprejela dobrega znanca, ki jo je ljubil brez velikih besed.

Jaro Dolar

DR. GUIDO MANZINI

Med italijanskimi bibliotekarskimi delavci je bil dr. Guido Manzini gotovo najmarkantnejša osebnost, ki se je skoraj dve desetletji tesno povezovala s slovenskimi knjižničarskimi delavci, a tudi jugoslovanskimi, posebej še s primorskimi, znala pa tudi te povezave strokovno ovrednotiti in jim dati tisto polnost, ki edina opravičuje porabo časa, truda in konec koncev tudi materialne stroške. Če se ga torej v tem zapisu spominjamo, potem ni to zgolj zaradi družabnih kontaktov, ki smo jih z njim imeli jugoslovanski bibliotekarji, temveč predvsem zaradi dela, ki ga je skupaj z nami vložil v preučevanje in bogatenje naše kulturne zakladnice.